

LADDERZAT

Ik ben stomdronken. Zo bezopen dat Lance, mijn teamgenoot, vier ogen heeft.

‘Ik ga naar huis.’ Dat is althans wat ik wil zeggen, maar over mijn lippen komt alleen een kreun. Ik zet een wankele stap naar de rij wachtende taxi’s voor de kroeg.

Lance legt een hand op mijn schouder, hij grijnst lodderig. Hij is bijna net zo beschonken als ik. ‘Je auto staat bij mij thuis, Butterson. Ga met ons mee.’

‘Ik haal hem morgenochtend wel op.’ Mijn woorden zijn een brei, maar hij lijkt me te begrijpen.

‘Stap in de limo, dude.’ Lance zoekt oogcontact met Randy, een andere teamgenoot en een van mijn beste jeugdvrienden.

‘De trainer komt om half elf bij Lance thuis, weet je nog?’ zegt Randy. ‘Je rolt vanuit je bed zo in het zwembad.’

‘En ik hoef je niet vijftig keer te bellen om je uit bed te jagen,’ voegt Lance eraan toe.

‘Kom met ons mee, Buck!’

Een van Lance’ *puckbunny’s* spreekt me met de bijnaam aan die ik al sinds mijn kindertijd heb. Eigenlijk heet ik Miller. Ik ben niet naar dat biermerk vernoemd. Maar Buck Butterson bekt lekkerder dan Miller Butterson – te veel ‘er’-klanken.

De drie meiden die Lance heeft overgehaald met hem mee naar huis te gaan fatsoeneren elkaars kapsel en werken elkaars make-up

bij terwijl ik overweeg de verkeerde keuze te maken.

Lance glimlacht – hij heeft wel zin in een avontuurtje – en geeft me een klap op mijn rug. ‘Kom op, man. Je gaat een paar weken weg. Dit is je laatste kans om de bloemetjes buiten te zetten.’

Ik murmel iets wat ik zelf niet eens begrijp en houd mezelf in evenwicht tegen de limo. Die shooters waren een slecht idee. Het waren er te veel. Volgens mij heb ik ze ook nog betaald.

Ik wacht tot de meiden in de limo zijn gestapt. Hoe dronken ik ook ben, ik heb nog enig fatsoen. Als de laatste bukt, schuift haar ultrakorte rokje omhoog en vang ik een glimp op van haar naakte poes voor ze gaat zitten. Bij haar blijf ik uit de buurt.

Lance geeft me een por tegen mijn arm. ‘Instappen, Buck.’
‘Jij eerst. Het zijn jouw bunny’s.’

Het is geen slim idee om met Lance mee naar huis te gaan, maar ik heb al toegezegd, en het klopt inderdaad dat mijn auto nog bij hem staat.

Hij haalt zijn schouders op, houdt zich vast aan de dakstijl en steekt zijn hoofd naar binnen. ‘Bij wie mag ik op schoot?’ Hij duikt de limo in.

De meiden gillen en barsten in lachen uit.

Ik leg een hand tegen Randy’s borst voordat hij instapt. ‘Zorg dat ik niets doms doe, oké?’

‘Maak je geen zorgen, Miller. Ik neem er wel twee, als het moet.’ Hij knipoogt, maar hij is bloedserieus.

Randy is een van de weinige mensen die me bij mijn echte naam noemt, afgezien van mijn vader als hij boos is. Tijdens mijn jeugd in Chicago woonde hij even verderop bij me in de straat. We ijs-hockeyen al samen sinds we kunnen schaatsen. Toen we in het eerste collegese semester werden geselecteerd voor de National Hockey League belandden we in verschillende teams. Vijf jaar later spelen we weer voor hetzelfde team, hoewel Randy aan het einde van het seizoen aan Chicago werd verkocht. Binnen twee weken was hij weer terug. Ik ben blij dat hij weer in de buurt is. We zijn al die jaren goed bevriend gebleven; als iemand me helpt om me niet in de nesten te werken, is hij het.

Randy stapt in de limo en kruipt tussen twee meiden in. Alleen de bank is nog vrij. Ik ga erop zitten en zak onderuit, waardoor ik de hele bank in beslag neem.

Lance heeft zijn arm al om Showpoes heen geslagen en haar vriendin in het midden lijkt te aarzelen. Als ze aanstalten maakt om bij mij op de bank te gaan zitten, trekt Lance haar tegen zich aan en fluistert iets in haar oor. Haar ogen worden groot en ze bijt op haar lip, maar ze blijft zitten waar ze zit.

Het was verstandiger geweest als ik in mijn eentje een taxi had gepakt. Dan was ik niet onnodig in de verleiding gebracht. Soms is het verdomd moeilijk om op het rechte pad te blijven en me niet in situaties te begeven waarin ik gegarandeerd gewillige bunny's van me af moet slaan.

Het is niet dat ik niet zonder ze kan, maar ik heb de afgelopen vijf jaar behoorlijk de beest uitgehangen, en daar cold turkey mee stoppen is een stuk moeilijker dan ik dacht. Lance en Showpoes hebben zich nu in een hoek van de limo genesteld. Ik weet zeker dat zijn hand zich al onder haar rokje bevindt, want er klinkt gegiechel, gevolgd door een kreun. Ik sluit mijn ogen en laat me tegen de armleuning zakken. Ik ben moe. En ik heb honger. Ik wil pizza.

Ik vis mijn telefoon uit mijn zak. Ik heb een paar berichten: wat appjes en een voicemail van mijn zus Violet, en een paar van mijn vriendin Sunny. Nou ja, ze is een soort vriendin. Ik wil dat ze mijn vriendin is. Sunny is de reden dat Randy – of Lance misschien – een meisje van mij overneemt en ik hier alleen zit.

Ik heb de afgelopen maanden al het mogelijke gedaan om haar mijn vriendin te laten worden, maar Sunny bindt zich niet gemakkelijk. Ze is nog erger dan ik, maar niet op een sletterige manier. Sunny is allesbehalve een slet. Ze is niet zo snel gecharmeerd van me als de meeste vrouwen. Ik moet mijn best doen om haar zover te krijgen met me te daten.

Het helpt niet dat haar broer, Alex Waters, een teamgenoot van me is. Hij is verloofd met mijn zus en ook nog eens teamcaptain. Waters heeft de pest aan me. Het is ingewikkeld. De avond dat ik Sunny leerde kennen overwoog ik – een halve seconde – met haar

naar bed te gaan om wraak op hem te nemen. Maar ik ben een player, geen klootzak. Sunny zag het trouwens niet eens zitten om met me tussen de lakens te duiken. Ze wilde praten. En ik vond haar leuk. Dus ik vroeg haar telefoonnummer. Dat is nu maanden geleden. Ze wil niet met me naar bed. Nog niet. Daar hoop ik binnenkort verandering in te brengen.

Ik probeer de appjes te lezen, maar mijn zicht is wazig en de woorden dansen voor mijn ogen – erger dan normaal. Normaal zou ik de tekst-naar-spraak-app gebruiken, maar de muziek staat hard en iedereen kan meeluisteren. Daarnaast zijn de berichten van mijn zus soms nogal grof. Ze heeft geen filter. En dat is een understatement.

‘Ik heb honger. Heeft er nog iemand honger?’ roep ik boven de muziek uit.

Lance heeft het te druk met tongzoenen, maar Randy steekt zijn hand op. De meiden naast hem halen hun schouders op. Het meisje in het midden kijkt alsof ze hier liever niet wil zijn.

Ik roep Siri op en vraag haar mijn favoriete pizzatent te bellen. Na een paar pogingen doet ze wat ik vraag, deels omdat ik met dubbele tong praat, deels omdat de muziek keihard staat. Uiteindelijk zet iemand het volume lager en kan ik mijn bestelling doorgeven.

‘Is het huisnummer vijf-twee-een of twee-vijf-een?’ vraag ik Randy als ik het afleveradres moet doorgeven.

‘Vijf-twee-een.’

‘Weet je zeker dat het niet twee-vijf-een is?’

Lance stopt met het aflebben van het meisje om me antwoord te geven. ‘Je bent duizend keer bij mij thuis geweest, en nog steeds weet je het adres niet?’

Ik steek mijn middelvinger naar hem op. ‘Ik ben dyslectisch en dronken, bedankt dat je het erin wrijft.’ Misschien had ik het beter niet kunnen zeggen. Ik praat er niet graag over waar bunny’s bij zijn. Het is frustrerend om op je drieëntwintigste niet goed te kunnen lezen. Ik geef het juiste huisnummer door aan de pizzaman. Ik verbreek de verbinding en stop mijn telefoon weer in mijn zak.

Tien minuten later rijden we Lance’ oprit op. Ik stap als eerste

uit de limo en wankel de trap op naar zijn voordeur. Ik houd me in evenwicht tegen de deurpost terwijl ik op de anderen wacht. Ik hoor de toegangscode van het huis te kennen, maar die vergeet ik altijd.

Lance en Showpoes stappen als laatsten uit. Showpoes doet haar naam eer aan en trakteert ons op een blik onder haar rokje – voor mij de tweede keer tijdens dit limoritje – terwijl ze over de bank schuift. Als haar voeten de grond raken, gaat Lance snel voor haar staan om haar voor onze blikken af te schermen. Hij buigt zich voorover om haar rok omlaag te trekken, wat aardig van hem is. Hij heeft er normaal gesproken een handje van een situatie te creëren waarin een meisje zichzelf voor joker zet, en moet daar dan later smakelijk om lachen. Hij kan echt een klootzak zijn.

Haar vriendinnen staan te giechelen en te fluisteren, oordelend als echte bitches. Althans, die ene die naast Randy zat doet dat, de andere staat er ongemakkelijk bij. Van de drie meiden die Randy en Lance vanavond hebben opgepikt, lijkt zij het meest gereserveerd. Misschien heeft ze geen zin om een pik te delen.

‘Je bent een held, man. Heb ik je dat de laatste tijd weleens verteld?’ vraag ik Randy terwijl ik met mijn hoofd tegen de gesloten voordeur leun en op de bel probeer te drukken. Ik mis steeds.

‘Dat zeggen de meiden ook altijd.’

Ik lach spottend en mik opnieuw op de bel; dit keer druk ik raak. Het geluid van de bel is een filmquote. Ik weet niet meer welke, maar hij is grappig, dus ik blijf op de bel drukken totdat Lance en Showpoes ook bij de deur staan.

Lance tikt de code in. ‘Dat is geen handige plek om te staan, Butterson.’

‘Ik sta hier prima.’ Ik heb mijn ogen dicht. Het lijkt me heerlijk om in bed te liggen. Fuck die pizza.

De betekenis van zijn woorden dringt pas tot me door als de deur opengaat. Ik wil me aan de deurpost vastgrijpen, maar ben niet snel genoeg. Ik val plat op mijn gezicht in de hal. De hardhouten vloer geeft niet mee.

Ik kreun. Een van de meiden snelt naar me toe om me te helpen

terwijl Lance het uitschatert. Ik zeg tegen het meisje dat ik in orde ben, blijf een paar tellen liggen en rol dan op mijn rug. Daar is Showpoes weer. Vanuit mijn positie op de vloer kijk ik recht onder haar rokje. Het lijkt daar onder wel een broodje rosbief. Ik heb afgelopen halfuur meer poes gezien dan in al die maanden dat ik achter Sunny aan zit.

Randy steekt zijn hand uit om me overeind te helpen.

Ik gebaar dat het niet nodig is. 'Ik blijf hier liggen totdat de pizza komt, oké?'

'Dat kan nog wel even duren. Kom mee naar de bank.' Ik pak zijn hand aan, maar opstaan is te veel gevraagd. Als hij het wil opgeven, geef ik een ruk aan zijn arm waardoor hij boven op me belandt. Ik klem zijn hoofd onder mijn arm.

Hij probeert zich aan mijn greep te ontworstelen, maar hij is ook bezopen en ik heb het voordeel van de verrassing. 'Fuck you, klojo,' zegt hij.

'O, mijn god!' Een van de meiden slaakt een gil terwijl we als idioten over de grond rollen. 'Zijn ze aan het vechten? Moet je ze niet uit elkaar halen?'

'Niks aan de hand.' Lance legt bij twee van de meiden een hand op hun onderrug. 'Kom, we gaan wat inschenken en duiken de hottub in.'

Randy port zijn elleboog in mijn zij, en ik laat hem los. Hij rolt van me af, krabbelt overeind en loopt slingerend achter Lance en de bunny's aan. Het kost me veel moeite om mezelf overeind te hijsen, maar uiteindelijk slaag ik erin. Ik schuifel met mijn schouder tegen de muur door de gang om te voorkomen dat ik weer onderuitga.

Ik moet water drinken – en dat smerige drankje dat mijn trainer Natasha me geeft als ik brak ben. Maar Lance' keuken is heel ver weg. Ik wankel de gigantische huiskamer in en begeef me richting de lege bank. Als mijn knieën de armleuning raken, laat ik me als een boom die wordt omgehakt voorovervallen. Ik schat mijn valrichting blijkbaar verkeerd in, want ik lazer van de bank af en stoot mijn hoofd tegen de salontafel.

'Au! Shit.' Er is te weinig ruimte om me op mijn rug te draaien,

dus ik blijf liggen zoals ik lig, tussen de bank en de salontafel ingeklemd.

Lance lacht. ‘Gaat het, Butterson?’

‘Er ligt een gebruikt condoom onder de bank.’

‘O ja? Geef eens hier.’

‘Ja, doe.’ Het is bedekt met een laag stof, maar ik zie dat hij rood is – wat betekent dat hij hem van mij heeft gejat. Of misschien heb ik hem zelf wel gebruikt. Geen idee. Ik bestel altijd zo’n pak condooms in alle kleuren van de regenboog waar je een grote tube glijmiddel bij krijgt.

Ik heb de condooms bijnamen gegeven die bij hun kleur passen: rood is de duivelsdolk, groen is de groene gigant, blauw is de smurfenpaal en zwart is de stormram. Ik ben geen fan van de gele; ze hebben niets banaanachtigs, het is eerder alsof mijn pik geelzucht heeft. Mijn persoonlijke favoriet is de *glow in the dark*-variant, waarmee mijn pik eruitziet als een grote glowstick.

‘Blijf je op de vloer liggen of ga je mee naar buiten om te chillen in de hottub?’

‘Ik kom over een paar minuten.’

‘Wat je wilt, Butterson. Maar als je in slaap valt, maak ik je niet wakker.’

‘Prima.’

Ik zie iemand op naaldhakken richting de tuindeuren trippelen.

‘Ik heb geen badpak bij me,’ zegt Showpoes.

Lance slaat een arm om haar middel en laat zijn hand op haar billen rusten. ‘Waar heb je een badpak voor nodig?’

Harde muziek schalt door het huis en uit de speakers in de tuin. Ik hoor in de verte een plons en geschreeuw. Iemand is in het zwembad gegooid. Ik lig met mijn wang op de vloer, staar naar het stoffige condoom en zou willen dat ik naar huis was gegaan. Kennelijk ga ik even knock-out, want het volgende moment gaat de deurbel. Na drie pogingen lukt het me overeind te komen. Vervolgens verandert de deur steeds van plek, ik weet hem met moeite te bereiken.

Ik betaal de pizzajongen met mijn creditcard en neem de dozen en

de blikjes fris mee naar binnen. Ik doe geen moeite de andere jongens te roepen. Ik ken Lance, hij heeft die meiden ongetwijfeld al uit hun beha en slipje gepraat, op die ene na die toch al geen slipje droeg.

Ik neem de pizza's mee naar de salontafel, open een blikje fris en drink het in één teug leeg. Ik moet veel drinken, anders sta ik morgen tijdens de training als een mietje te kotsen. Water zou beter zijn, maar nu zit ik al. Voordat ik me op de pizza stort, trek ik mijn broek uit. Niet dat ik bang voor pizzavlekken ben, ik ben mijn spijkerbroek gewoon zat. Ik vind het prettig om geen kleren aan te hebben. Ik heb het snel warm en heb het liefst zo min mogelijk aan, wat vaak neerkomt op niets.

Omdat ik niet in mijn eigen huis ben, houd ik mijn boxershorts en T-shirt aan. Meestal draag ik geen ondergoed, maar in clubs is het altijd bloedheet. Met een boxershorts blijft mijn zak niet aan mijn been plakken. Ik installeer me op de bank. Die is van wit leer, domme kleurkeuze, maar oké. Ik trek de pizzadoos open en kreun bij de aanblik van gesmolten kaas en een berg vlees.

Als Sunny en ik pizza bestellen, zit er niet eens kaas op. Ze eet niets wat een gezicht heeft gehad of wat afkomstig is van iets wat een gezicht heeft. Ik weet niet of ik zou kunnen leven zonder regelmatig een portie koe, maar ja, zo ben ik.

Ik probeer een pizzapunt los te trekken, maar de kaas klampt zich aan zijn broertjes vast alsof hij weigert zijn lot te aanvaarden. Ik hang boven de doos – ik ben te lui om een bord uit de keuken te pakken – en neem een grote hap. Hij is gloeiend heet. Alsof hij net uit de oven komt, wat raar is, want dat is niet zo. Als ik minder dronken was geweest, had ik misschien acht geslagen op de stoomwolk die opsteeg toen ik de pizzapunt losscheurde, maar ik heb honger als een paard.

De kaas verbrandt mijn gehemelte, en vervolgens ook mijn kin als er een sliert over druipt. Ik laat de pizzapunt vallen, hij komt half op de rand van de doos, half op het laatste nummer van *The Hockey News* terecht dat op de salontafel ligt. Ik open nog een blikje fris en giet de helft naar binnen om mijn mond te koelen. Ik ben lekker bezig vanavond.

Terwijl ik wacht tot de pizza is afgekoeld, zoek ik de afstandsbediening. Hij ligt niet op de salontafel of onder de pizzadoos. Ik vind hem tussen de kussens van de bank, met een slipje. Dat laat ik liggen.

Om twee uur 's nachts is er niet veel te zien op tv. Naast thuiswinkelprogramma's en porno heb ik de keuze tussen sporthoogtepunten, oude comedyseries en het muziekvideokanaal. Ik zap wat rond en blijf hangen bij een slechte pornofilm. Ik betwijfel of ik de energie heb me straks nog af te trekken. Ik ben zo zat dat ik waarschijnlijk niet eens kan klaarkomen.

Ik zap naar het muziekvideokanaal en stort me weer op de pizza, die nu genoeg is afgekoeld om te kunnen eten. Ik eet een halve doos leeg en dommel dan weg op de bank. De enige reden dat ik wakker word is omdat mijn telefoon gaat. Hij zit in mijn broek, die zes meter verderop ligt, dus ik laat hem rinkelen totdat hij stopt. Ik besluit dat ik liever in een bed slaap dan op Lance' bank. Omdat ik halverwege het seizoen ben verkocht, ben ik hier vaak genoeg gecrasht als ik te lam was om naar huis te gaan om een kamer te kunnen claimen.

Ik heb geen flauw idee of Lance en Randy nog met de meiden buiten zijn. Zo ja, dan kan de hottub morgen waarschijnlijk een grondige schoonmaakbeurt gebruiken. Onderweg naar de trap struikel ik bijna over mijn broek. Ik sleep hem achter me aan naar boven en loop de logeerkamer binnen.

Ik schop de deur achter me dicht, trek mijn shirt over mijn hoofd, doe mijn boxershort uit en laat me op mijn buik op het matras vallen. Buiten schalt nog altijd muziek uit de speakers, het hele huis trilt ervan. De popnummers hebben plaatsgemaakt voor een zoetsappige jarentachtigballad. Het klinkt als iets wat Sunny mooi zou vinden.

Bij de gedachte aan haar raakt mijn pik enthousiast, wat vervevend is omdat ik niet de coördinatie heb om er iets aan te doen. Ik baal dat Sunny niet dichterbij woont. De afstand naar Canada valt vanuit Chicago mee, maar maakt het daten niet gemakkelijker.

Ik wil haar bellen. Ik weet dat het een slecht idee is. Ik ben dron-

ken en ze ligt waarschijnlijk te slapen; het is twee uur 's nachts. Of misschien al vijf uur. Ik kan de klok niet lezen. Mijn brein staat niet helemaal aan, dus ik zoek op de tast naar mijn broek. Hij ligt op de grond. Ik val bijna uit bed als ik hem probeer te pakken. Ik diep mijn telefoon uit de zak op. Hij heeft nog negen procent batterij. Genoeg voor een snel telefoontje. Waarschijnlijk krijg ik toch haar voicemail.

Zoals verwacht gaat de telefoon vier keer over, en dan hoor ik haar stem.

'Met Sunshine Waters. Op dit moment ben ik waarschijnlijk bezig mijn *chi* te reinigen, maar als ik daarmee klaar ben, bel ik je terug. Onthoud: karma is je beste vriend!'

Ik hang op zonder een bericht in de spreken en bel haar opnieuw. Weer de voicemail. Bij de derde poging neemt ze op.

'Hallo?' Haar stem is schor en slaperig. Zo klinkt ze ook als ze klaarkomt. Ik heb haar tot nu toe alleen met mijn vingers bevredigd. Sunny wil het rustig aan doen. Ik moet eerst de puck onder controle krijgen voordat ik mijn favoriete goal kan scoren.

'Hé, schat. Bel ik je wakker?' Stomme vraag. Natuurlijk bel ik haar wakker; het is diep in de nacht en ik heb haar drie keer gebeld.

'Miller?'

'Sorry. Het is al laat, hè?' Ik rol op mijn rug en spreid mijn benen om mijn ballen te luchten. Aan de andere kant van de lijn klinkt het geritsel van lakens. Ik stel me voor dat ze hetzelfde aanheeft als tijdens onze nachtelijke Skypesessies. Ze is zo'n meisje dat wijde shirts en een short draagt. Soms draagt ze een doorzichtig shirt, dan lijkt ze naakt, maar is het niet. Jammer genoeg heeft ze er altijd een sportbeha onder. Dat is de slechtste uitvinding ooit. Ze verpesten haar perfecte décolleté.

'Hoe laat is het?'

'Eh...' Ik tuur met samengeknepen ogen naar de wekker op het nachtkastje, alsof ik de cijfers nu ineens wel kan lezen. Ik ben beter met gewone klokken dan met digitale. 'Het is vroeg.'

'In de ochtend?'

'Ja.'